

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **V. K.**, narozený X
státní příslušník Ukrajiny
bytem X
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019, č. j. OAM-71/LE-LE05-VL13-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustavenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, se určuje odměna za zastupování žalobce ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Žalobce požádal dne 23. 4. 2018 o udělení mezinárodní ochrany. Žádost zdůvodnil tím, že se účastnil Majdanu v Kyjevě, nechtěl změnu prezidenta. Nyní se nemůže vrátit domů, protože ho tam bili a řekli, že ho zabijí, jestli se vrátí.
2. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 27. 4. 2018 žalobce sdělil, že v České republice byl již v letech 2001–2003, naposledy přijel v roce 2015 přes Polsko. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani není jinak angažovaný, ale před třemi lety se účastnil Majdanu a vystupoval na podporu prezidenta Janukovyče. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že na Ukrajině jsou lidé z Právého sektoru, kteří ho chtějí zbít nebo zabít, protože byl na Majdanu proti nim.
3. V rámci pohovoru k podané žádosti, konaného dne 27. 4. 2018, žalobce uvedl, že z Ukrajiny odjel v srpnu 2015, při odjezdu neměl žádné problémy. Ukrajinu opustil, protože ho lidé z Právého sektoru zbili v červenci 2015 a měl strach na Ukrajině zůstat. Napsal na policii, ta mu řekla, že s tím něco udělá, ale nic se nestalo. Ti lidé pořád chodili k nim domů. Proto se musel na ten měsíc, než dostal vízum, „uklidit“ do Kyjeva. Na nečinnost policie si nestěžoval. Dalším důvodem odjezdu bylo, že na Ukrajině nebyla práce. O mezinárodní ochranu žádá kvůli lidem z Právého sektoru a proto, že nemá rád ukrajinskou politiku. Je tam „bordel“. K dotazu, kdy se účastnil Majdanu, žalobce odpověděl, že si to přesně nepamatuje, myslí si, že to bylo na podzim 2014. Uvedl, že se účastnil „*všech Majdanů, které proběhly*“, osobně byl na náměstí Hruševského v Kyjevě a účastnil se všech těch demonstrací. Byl tam týden, bydlel na náměstí ve stanu. K námitce, že Majdan trval mnohem déle, uvedl, že sice ano, ale on tam byl jen týden, asi v říjnu 2014. Chodil tam na demonstrace, agitoval, chodil s transparenty, rozdával letáky. Účastnil se, protože podporoval prezidenta Janukovyče. K námitce, že Majdan byl namířen právě proti Janukovyčovi, žalobce uvedl, že odpůrci prezidenta byli na náměstí Nezávislosti, ale on a další podporovatelé byli na náměstí Hrušovského. K poukazu na to, že v říjnu 2014 byl Janukovyč již dlouho v Rusku, žalobce uvedl, že se tedy asi jednalo o rok 2013. K námitce, že Majdan začal až v listopadu 2013, žalobce uvedl, že si to přesně nepamatuje. Žalobce uvedl, že když tam byl on, tak se nic hrozného nedělo, chodili s transparenty atd. Na náměstí Hrušovského bylo asi 200 lidí ve stanech. Když se vrátil domů, začali ho pronásledovat lidé z druhé strany – Právý sektor. K poukazu na to, že tehdy ještě Právý sektor neexistoval, žalobce uvedl, že dnes je to Právý sektor, tehdy to byli bandité. Pronásledovali ho kvůli penězům. Oni vozili lidi na Majdan do Kyjeva a platili je. A jim za to taky někdo platil. A protože žalobce byl „z druhé strany“, tak jej pronásledovali, a to tím, že ho zbili po Novém roce 2014. Oznámil to na policii asi 10. ledna, ale nic se nestalo. K poukazu, že v té době byl ještě prezidentem Janukovyč a policie proti jeho odpůrcům zasahovala, žalobce sdělil, že u nich na Z. to bylo vždycky všechno jinak. Pak odjel do Kyjeva, našel si tam práci, pracoval tam od 7/2014 do 6/2015, vrátil se domů, pak ho doma zbili, tak se vrátil do Kyjeva. V Kyjevě neměl žádné problémy. Nyní by se nemohl vrátit domů, protože mu matka říkala, že ti mafiáni stále chodí. Na dotaz, proč za ním chodí, žalobce uvedl, že kvůli tomu, co tam tehdy bylo. Na dotaz, proč by je to nyní zajímalo, žalobce uvedl „kvůli penězům“. Tehdy na něj hodili, že když je „z druhé strany“, tak jim musí zaplatit, což trvá pořád. On řekl, že jim nic nezaplatí, a proto ho zbili. K dotazu, proč

při zadržení Policií ČR uváděl, že se chce vrátit na Ukrajinu, sdělil, že chtěl, aby to co nejdřív skončilo, pak se mu to rozleželo v hlavě. Popsané problémy by asi nemohl vyřešit přestěhováním na jiné místo Ukrajiny, protože Pravý sektor je teď už všude. Možná by ho našli i jinde, nechce to zkoušet. K námitce, že vliv Pravého sektoru výrazně poklesl, žalobce uvedl, že to je sice možné, ale on nesouhlasí s politikou Ukrajiny a také tam není práce.

4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce v řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Pokud jde o tvrzení žalobce, že se před třemi lety účastnil Majdanu na podporu prezidenta Janukovyče a měl být následně v lednu 2014 a červenci 2015 zbit lidmi z Pravého sektoru, žalovaný dospěl k závěru, že tato vyjádření o politickém podtextu jeho údajných problémů jsou zcela nevěrohodná, účelová a postrádající jakékoliv reálné základy či důkazy. Žalobce nebyl schopen ani navzdory opakovaným dotazům specifikovat podstatu událostí na Majdanu, dataci, délku, průběh či příčiny. Majdan například datoval do dob, kdy byl Janukovyč již mimo Ukrajinu nebo tvrdil, že tam nedocházelo k násilí, přestože je všeobecně známo, že docházelo ke střelbě do demonstrantů. Také tvrzení žalobce, že byl pronásledován za své postoje na podporu Janukovyče v době, kdy tento byl ještě ve funkci prezidenta, jasně dokazuje nevěrohodnost žalobce. Stejně jako tvrzení, že byl zbit příslušníky Pravého sektoru v době, kdy toto uskupení ještě neexistovalo. Také naprosto nedokázal vysvětlit, proč by o něj měli mít tito lidé zájem, natož na celém území Ukrajiny a v současné době. Ostatně i závěrečné sdělení žalobce, že po jeho přestěhování do Kyjeva neměl žádné problémy, ale odjel do ČR za prací, ukazuje na skutečný důvod odchodu žalobce z vlasti a jeho neochotu se tam vrátit z ekonomických důvodů.
5. Žalovaný též nedospěl k závěru, že žalovaný mohl ve vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce nezmínil jakoukoliv diskriminaci ve smyslu citovaného ustanovení. Neuvedl žádné problémy, které by měl s ukrajinskými státními orgány či bezpečnostními složkami. Hlavním motivem jeho odchodu byla v roce 2015 snaha o výdělek. Špatná ekonomická situace však není důvodem pro udělení azylu. Žalobce měl na Ukrajině zaměstnání, zajistil si ubytování a další životní potřeby. Je dospělou osobou bez zdravotních problémů. Žalovaný dále uvedl, že nemůže pominout zjevnou účelovost žádosti, kterou žalobce podal poté, co mu bylo pro neoprávněný pobyt uloženo vyhoštění, a byl zajištěn.
6. Aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině není důvodem pro udělení azylu, konflikt probíhá v Doněcké a Luhanské oblasti, přičemž žalobce naposledy žil v Z. oblasti.
7. Žalovaný se dále zabýval udělením doplňkové ochrany, přičemž vycházel jednak z pohovoru s žalobcem, jednak z podkladů týkajících se politické a bezpečnostní situace na Ukrajině. V napadeném rozhodnutí konkrétně zmiňuje Informace MZV ČR z 16. 5. 2018, Informace OAMP z 14. 9. 2018 a Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva (UNHCR) ze dne 19. 9. 2018. Původní podklady, s kterými dal příležitost žalobci se seznámit dne 27. 4. 2018, nevyužil „z důvodu jejich zastaralosti a nahrazení aktuálnějšími materiály“.
8. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Připomněl, že žalobce neměl žádné problémy ve vlasti s ukrajinskými státními orgány či

bezpečnostními složkami, natož v míře odpovídající mučení či nelidskému zacházení. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti dokazující, že by jemu konkrétně v současné době hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí takového jednání ze strany státních orgánů. Z jeho vlastní výpovědi vyplynulo, že vlast opakovaně opouštěl s vlastním cestovním dokladem přes oficiální hraniční přechod, aniž by mu v tom kdokoli bránil. Vážná újma mu nehrozí ani v souvislosti s konfliktem probíhajícím na východě země.

Obsah žaloby

9. Žalobce namítá, že není pravdou, že o udělení mezinárodní ochrany žádal výlučně z ekonomických důvodů. Ve své žádosti i u pohovoru uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu, protože je v zemi původu pronásledován pro účast na demonstracích na podporu prezidenta Janukovyče. Není pravdou, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, že v době Majdanu docházelo pouze k demonstracím proti prezidentu Janukovyčovi. Série těchto provládních demonstrací je známá jako Antimajdan, k čemuž žalobce odkazuje na heslo Antimajdan na Wikipedii. Tyto demonstrace byly podle žalobce poklidnější a hlídané policií, jak uváděl. Stejně tak uváděl, že na ně byli lidé sváženi autobusy (k čemuž odkazuje na článek časopisu Respekt), což také zmiňoval ve své výpovědi. Není tedy pravda, že by nebyl schopen popsat, jakých demonstrací se účastnil a podstatu Majdanu. Žalovaný vycházel z nesprávných a neúplných skutkových zjištění a mylně vyhodnotil výpověď žalobce jako nevěrohodnou. Nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že z tvrzení žalobce nevyplývá, že by ve své vlasti nevyvíjel činnost směřující k uplatnění politických práv a svobod.
10. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem o nevěrohodnosti jeho tvrzení, že byl zbit příslušníky Právého sektoru, což žalovaný odůvodnil tím, že v době, kdy mělo dojít k napadení, toto uskupení ještě neexistovalo. S tím žalobce polemizuje, uvádí, že Právý sektor vznikl v roce 2013 z již existujících extremistických organizací, ačkoliv oficiálně byl založen v březnu, resp. květnu 2014 (tyto informace dokládá odkazy na heslo Právý sektor na Wikipedii a článek na serveru eurozpravy.cz). Na tvrzení, že byl zbit v lednu 2014, tak žalobce neshledává nic nevěrohodného.
11. Žalobce dále uvádí, že u pohovoru uvedl, že napadení hlásil na policii, ta však věc neřešila. Nadále byl terčem fyzických útoků různých lidí z Právého sektoru, a to proto, že podporoval prezidenta Janukovyče. Dále odkazuje na zprávu MZV z 25. 7. 2016, z které je zřejmé, že prošetření policejní nečinnosti na Ukrajině je sice formálně možné, ale výsledek je nejistý, neboť justice není nezávislá. Z této zprávy žalovaný nevycházel, protože byla podle jeho tvrzení zastaralá, nevyžádal si však její aktualizaci. Korupci na Ukrajině dokládá též informace OAMP z 14. 9. 2018, která zmiňuje též existenci vězení proruských sympatizantů, kde jsou mučeni (k tomu žalobce dále odkazuje na článek na serveru lidovky.cz a zprávu Vysokého komisaře OSN z 19. 9. 2018). Žalobce je považován za proruského sympatizanta a reálně mu hrozí, že bude po svém návratu na Ukrajinu nadále terčem útoků a mučení. Žalobce tak má za to, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněné a odporuje podkladům, z nichž žalovaný údajně vycházel. Navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Připomněl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 23. 4. 2018, především z důvodu legalizace pobytu. Žádost byla podána účelově, neboť

žalobce ji podal až po uložení správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců, cca 3 roky po příjezdu ČR. Žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil aktuální podklady. Bezpečnostní situace je složitá pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, přičemž možnosti stěhování jsou standardní a úředně neomezené. To dokládá i fakt, že si žalobce našel práci v Kyjevě a pracoval tam od 2/2014 do 6/2015. Žalobce neměl v zemi původu žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. Z jeho výpovědi vyplynulo, že vlast opakovaně opouštěl, aniž by mu v tom kdokoliv bránil. Co se týče napadení žalobce neznámými osobami, ani v tomto případě, jak již žalovaný podrobně vysvětlil v napadeném rozhodnutí, nešlo o vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu.

Průběh soudního jednání

13. Při jednání u zdejšího soudu účastníci setrvali na svých stanoviscích.
14. Žalobce uvedl, že žalovaný od stolu paušálně relativizuje nebezpečí, které žalobci hrozí. Nepřesnosti uvedené žalobcem ve správním řízení byly marginální a je pochopitelné, že si žalobce spletl například rok. Naopak to svědčí o celkové věrohodnosti žalobcových tvrzení.
15. Žalovaný měl za to, že tvrzení žalobce ve správním řízení byla alogická, vyhýbavá, účelová a nevěrohodná. K legalizaci pobytu na území ČR neslouží zákon o azylu, ale zákon o pobytu cizinců. Situace na Ukrajině je problematická jen ve dvou oblastech. Žalobce má též možnost vnitřního přesídlení.
16. Při jednání soud provedl k důkazu články přiložené žalobcem k doplnění žaloby.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
18. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 23. 4. 2018, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice. Tím však není eliminována primárně přezkumná povaha soudního řízení správního, neboť i nadále platí, že krajský soud přihlédne v řízení o žalobě pouze k takové žalobní námitce, která nemohla být objektivně žalobcem uplatněna již v řízení před správním orgánem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 Azs 189/2019 - 37, odst. 13).

Posouzení věci krajským soudem

19. Soud předesílá, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a z jeho odůvodnění zřetelně vyplývá, z jakých důvodů nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena. Jedná se proto o rozhodnutí přezkoumatelné [srov. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
20. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný považoval tvrzení žalobce ohledně jeho účasti na demonstracích podporujících prezidenta Janukovyče a jeho následné pronásledování lidmi z Pravého sektoru za nevěrohodné a postrádající jakékoliv reálné základy či důkazy. S tím žalobce nesouhlasí, dovolává se věrohodnosti své výpovědi a setrvává na tom, že byl na Ukrajině pronásledován.
21. Soud proto v první řadě připomíná ustálená pravidla ohledně břemena tvrzení a břemena dokazování: *„Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o azylu, to stíhá žadatele o azyl. Jistá procesní aktivita je ovšem požadována i po žalovaném, který by měl v průběhu pohovoru vhodně kladenými otázkami zjistit, zdali žadatelem tvrzené skutečnosti jsou relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany, a tvrzení žadatele podle toho klasifikovat. Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel, ani žalovaný schopen doložit, či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Z judikatury zdejšího soudu je dále zřejmé, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie a jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet.“* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č. j. 9 Azs 32/2020 - 36, bod 17).
22. Žalovaný se věrohodností výpovědi žalobce v napadeném rozhodnutí zabýval a vysvětlil důvody, pro které výpověď žalobce nepovažoval za věrohodnou.
23. Žalobce události popsal tak, že se v rámci Majdanu účastnil všech demonstrací na podporu prezidenta Janukovyče a od návratu z demonstrací za nim chodili lidé z Pravého sektoru, aby jim dal peníze, přičemž ho tito lidé v lednu 2014 a v červenci 2015 zbili. Bezúspěšně se obrátil na policii. Tito lidé jej na Ukrajině shánějí dodnes.
24. Soud se ztotožňuje s posouzením žalovaného, že žalobcův popis událostí „Majdanu“ byl poměrně zmatečný. Žalobce mluvil o účasti na Majdanu, přitom zjevně mínil tvrdit, že se účastnil demonstrací na podporu prezidenta Janukovyče („Antimajdanu“). Uváděl, že se účastnil „všech majdanů, které proběhly“ a všech demonstrací na náměstí Hruševského v Kyjevě, pak ale sdělil, že tam byl jen týden (přitom též provládní demonstrace probíhaly podstatně déle). Události nedokázal ani časově zařadit. Je otázkou, zda se jedná o „drobné nesrovnalosti“, které lze ještě akceptovat z důvodu delšího časového odstupu, či tyto nesrovnalosti již ukazují na nevěrohodnost žalobce.
25. V tomto případě však není zodpovězení této otázky zásadní. I kdyby totiž soud přistoupil na dílčí výhrady žalobce vůči posouzení jeho věrohodnosti ze strany žalovaného, pokud

jde o účast na zmíněných demonstracích, a vycházel by v tomto ohledu z jeho výpovědi jako pravdivé, bylo by tím toliko prokázáno, že se žalobce demonstrací účastnil. To by samo o sobě ještě nebylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

26. Z hlediska zákonnosti závěrů žalovaného je totiž klíčové posouzení na to navazujícího tvrzení žalobce, že pro svoji účast na těchto demonstracích je od té doby pronásledován osobami spojenými s Pravým sektorem (v čemž spočívá podstata jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Toto jeho tvrzení však soud ve shodě s žalovaným považuje za zcela nepřesvědčivé a nevěrohodné. Žalobce totiž nedokázal vůbec vysvětlit, proč by právě jej od roku 2013 pronásledovali nijak nekonkretizované osoby spjaté s Pravým sektorem, kteří jej v lednu 2014 (tedy ještě za Janukovyčova režimu, na jehož podporu měl vystupovat) a červenci 2015 (rok a půl po účasti na demonstracích) měli zbít a dodnes se po něm mají shánět, aby jim zaplatil nespecifikovanou částku. Toto pronásledování žalobce prezentoval jako následek jeho účasti na zmíněných demonstracích v rámci „Antimajdanu“. Těch se přitom účastnili tisíce lidí (srov. žalobcem předložený článek Antimajdan, kde je například počet účastníků demonstrace 25. 11. 2013 odhadnut na 10 000) a z podkladů opatřených žalovaným ani z ničeho dalšího nevyplývá, že by i další účastníci těchto demonstrací byli pro svoji účast na demonstracích takto pronásledováni ze strany osob spjatých s Pravým sektorem či kýmkoli jiným, tím méně takto dlouhodobě. Soud tak ve shodě s žalovaným považuje výpověď žalobce ohledně útoků a pronásledování ze strany osob spjatých s Pravým sektorem za nevěrohodnou. Tím pádem – při absenci jiných důkazů ohledně tvrzeného pronásledování a jeho nepřesvědčivosti v kontextu dostupných zpráv o Ukrajině – žalovaný nepochybil, když v tomto ohledu nevycházel z výpovědi žalobce.
27. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že není pravdou, že Pravý sektor v době tvrzeného napadení ještě neexistoval, neboť existoval již v roce 2013 a formálně vznikl v březnu, resp. květnu 2014. Uvedenou dílčí výhradu lze akceptovat jako důvodnou; není však pravdou, že by žalovaný pouze na tomto rozporu postavil své odůvodnění ohledně nevěrohodnosti pronásledování ze strany osob spojených s Pravým sektorem. Žalovaný svůj závěr o nevěrohodnosti žalobce opřel také o *„neschopnost žalobce jakkoliv reálně vysvětlit, proč by o něj měli tito lidé zájem, natož na území celé Ukrajiny a i v současné době“*, což je důvod, s kterým se soud plně ztotožnil (viz předchozí odstavec).
28. Dále lze podotknout, že žalobce tvrdí pronásledování ze strany soukromých osob, nikoli státních orgánů. Přitom ale ani nevyčerpal možnosti ochrany proti takovému tvrzenému jednání u tamějších státních orgánů, přestože na Ukrajině existuje dostatek právních prostředků, aby se žalobce ochrany před jednáním soukromých osob mohl dovolat (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020, č. j. 7 Azs 183/2019 - 28, bod 9, ze dne 12. 7. 2017, č. j. 9 Azs 99/2017 - 28, bod 19, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 241/2018 - 76, bod 25). Žalobce sice tvrdil, že se po údajném napadení obrátil na policii, *„aby s tím něco udělali“*, to však nijak nedoložil a nadto pouze tím by nevyčerpal možnosti, jak se dovolat ochrany ukrajinských státních orgánů (srov. posledně citovaný rozsudek, kde jsou například zmíněny možnosti stížnosti proti postupu policejních složek u prokuratury nebo u útvaru vnitřní kontroly konkrétního policejního okrsku, a to také v souvislosti s žadatelem, který měl být dle svých slov pronásledován pro podporu Janukovyčova režimu a účast na „Antimajdanu“).

29. Korupce na Ukrajině, která je v žalobě obecně zmíněna, sama o sobě (i když je problémem) nepředstavuje hrozbu vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 378/2017 - 25, bod 12).
30. Není jasné, proč je v žalobě odkazováno na články ohledně věznic proruských sympatizantů a jejich mučení, neboť z ničeho nevyplývá, že by právě žalobci z nějakého důvodu hrozilo takové zacházení. Žalobce ani netvrdil jakékoli konkrétní riziko újmy ze strany státních orgánů a při svých pobytech na Ukrajině neměl žádné problémy se státními orgány.
31. Soud tak uzavírá, že závěr žalovaného ohledně nevěrohodnosti výpovědi žalobce stran pronásledování osobami spjatými s Pravým sektorem (že jej dvakrát zbili a od roku 2013 dodnes se po něm shánějí) je správný. A i pokud by nebyl, žalobce nevyužil možnosti ochrany proti tomuto tvrzenému jednání u ukrajinských státních orgánů. Tím pádem ob stojí i navazující závěry žalovaného, že žalobce není pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, že není dán odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a že nejsou dány důvodné obavy z hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Závěr a náklady řízení

32. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
34. Soud dále určil odměnu ustanoveného advokáta. Ustanovený zástupce učinil jeden úkon (účast na soudním jednání), za který mu náleží 3 100 Kč a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů [§ 11 odst. 1 písm. d), § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bodu 5 a 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], celkem tedy 3 400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny tak činí 4 114 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 24. září 2020

Karel Ulík, v. r.
samosoudce